

El mitjó

Juan Carlos abandona els seus tres pals i surt corrents fins a l'àrea rival per abraçar-se efusivament, igual que tot l'equip, a Nahuel Bustos mentre l'argentí plora, literalment, després d'haver fet el 3-0 i el seu primer gol a la Lliga. Un fet que indica dues coses, la primera, com deu haver patit el davanter argentí en tots aquests mesos; i la segona, com deu haver patit el vestidor pel mateix Nahuel. Només ells ho saben. Però que les llàgrimes i l'emoció del moment no haurien d'amagar la magnífica definició de la jugada del gol, pròpia d'un home d'àrea, retallada al defensor inclosa.

D'altra banda, alguna cosa ha canviat en només dues jornades, quan Gumbau ha passat a ser un dels jugadors més aplaudits a les xarxes socials, quan normalment era dels que sempre rebien crítiques amb més facilitat. Al camp, sembla que el de Campllong és una de les claus que han permès aquesta metamorfosi, que ha fet canviar l'equip com un mitjó.

L'altre gran element del canvi ha estat Samu Sáiz, amb assistències i gols, però sobretot dotant de dinamisme el joc ofensiu de l'equip, que ara torna a ser reconeixible. Fins al punt que si hi havia un bon moment per afrontar el partit de la pròxima jornada al camp del Rayo Vallecano, és sens dubte el moment actual. Ho és pel canvi esmentat, però alhora també pels resultats sumats, sense cap derrota en les cinc darreres jornades, on s'han sumat onze dels darrers quinze punts.

I a partir d'aquí, el de dissabte vinent serà el partit més important de la Lliga i una autèntica final per enganxar-se de veritat a la lluita per la promoció o bé per veure com el rival més directe pot obrir forat a la classificació. D'aquella mena de partits que agraden als jugadors i que no es volen perdre els aficionats. I menys ara, que l'equip és un altre.

L'única cosa, després d'onze jornades sense fer-ho, és que el Girona FC hauria de ser capaç de tornar a deixar la seva porteria a zero. És el principi de l'èxit.